

Уставни суд Републике Српске, на основу члана 115. Устава Републике Српске, члана 40. став 5, члана 42. став 1. и члана 60. став 1. тач. а) и б) Закона о Уставном суду Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ бр. 104/11 и 92/12), на сједници одржаној 25. септембра 2024. године, д о н и о ј е

ОДЛУКУ

Утврђује се да чл. 19. до 26, члан 27. став 1. у дијелу који гласи: „..., јавним паркиралиштима супротно чл. 23, 24. и 25. ове одлуке или супротно одредбама правилника из члана 22. ове одлуке,...“ и став 2, те чл. 28, 29. и 40. став 1, став 2. у дијелу који гласи: “...у чл. 21...” и став 4. Одлуке о безбједности саобраћаја на путевима града Бања Лука („Службени гласник Града Бања Лука“ бр. 20/17, 16/21 и 15/23) нису у сагласности са Уставом Републике Српске и Законом о комуналним дјелатностима („Службени гласник Републике Српске“ бр. 124/11 и 100/17).

Образложење

Милко Грмуша из Бање Луке дао је Уставном суду Републике Српске иницијативу за покретање поступка за оцјењивање уставности и законитости одредбе члана 40. став 1. у вези са одредбама члана 27. став 1. и члана 23. Одлуке о безбједности саобраћаја на путевима града Бања Лука („Службени гласник Града Бања Лука“ бр. 20/17, 16/21 и 15/23). Из садржине иницијативе произлази да оспорено прописивање није у сагласности са Законом о комуналним дјелатностима („Службени гласник Републике Српске” бр. 124/11 и 100/17), а самим тим ни са чланом 108. став 2. Устава Републике Српске. Давалац иницијативе цитира наведене одредбе Одлуке о безбједности саобраћаја на путевима града Бања Лука и одредбе члана 1, члана 2. став 1. тачка д) и став 2. и чл. 6, 16, 20. и 39. Закона о комуналним дјелатностима, из којих, како наводи, произлази да је управљање јавним просторима за паркирање возила комунална дјелатност индивидуалне комуналне потрошње, која се врши на основу уговора закљученог између даваоца и корисника ове комуналне услуге, те да корисник услуге плаћа утврђену цијену за пружену комуналну услугу на основу рачуна који испоставља давалац услуге, који има снагу вјеродостојне исправе, као и да је у случају спора између корисника и даваоца комуналне услуге надлежан суд и у вези с тим износи мишљење да Град Бања Лука није имао законски основ да неплаћање цијене за паркирање возила нормира као прекршај за који се издаје прекршајни налог кориснику комуналне услуге. У иницијативи се, такође, указује на одредбе чл. 2. и 5. Закона о прекршајима Републике Српске („Службени гласник Републике Српске” бр. 63/14, 36/15 - Одлука Уставног суда Републике Српске, 110/16, 100/17 и 19/21 - Одлука Уставног суда Републике Српске), којим су регулисани појам прекршаја и општа сврха кажњавања, те на одредбе чл. 2, 4, 7. и 13. став 11. Закона о пореском систему Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 62/17 и 110/20 - Одлука Уставног суда Републике Српске), којим је, поред осталог, дефинисано успостављање и вођење Регистра пореских и непореских давања, те прописано да пореска и непореска давања која нису унесена у Регистар не стварају обавезу плаћања и наглашава да се у Регистру Министарства финансија Републике Српске, који је објављен на интернет страници овог министарства, не налази било каква „накнада“ за паркирање која на било који начин представља сегмент цијене плаћања ове комуналне услуге у Републици Српској,

односно у било којој њеној локалној заједници. На основу изложеног давалац иницијативе предлаже да Суд утврди да оспорено прописивање из наведене одлуке није у сагласности са Уставом и Законом о комуналним дјелатностима.

У одговору доносиоца оспореног акта се, прије свега, указује да је правни основ за доношење Одлуке, чије су одредбе оспорене, изведен из одредбе члана 2. став 1. Закона о безбједности саобраћаја на путевима у Босни и Херцеговини (“Службени гласник Босне и Херцеговине” бр. 6/06, 75/06, 44/07, 84709, 48/10, 48/10, 18/13, 8/17, 9/18 и 46/23), којом је прописано да органи Босне и Херцеговине, ентитетски и кантонални органи и органи Брчко дистрикта Босне и Херцеговине и органи локалне самоуправе и локалне управе у градовима и општинама обезбјеђују спровођење овог закона и у оквиру своје надлежности доносе прописе и предузимају друге потребне мјере за његово досљедно спровођење. Поред тога, у овом изјашњењу се указује на одредбе члана 3. тач. њ) и п) и члана 6. Закона о комуналним дјелатностима и тврди да из наведених законских одредаба произлази да јединице локалне самоуправе имају дискреционо право да самостално, доношењем одговарајућих подзаконских аката регулишу област комуналних дјелатности, укључујући и управљање јавним просторима за паркирање возила. Надаље, у изјашњењу се указује на одредбе чл. 2. и 4. Закона о прекршајима Републике Српске („Службени гласник Републике Српске” бр. 63/14, 36/15 - Одлука Уставног суда Републике Српске 110/16, 100/17 и 19/21 - Одлука Уставног суда Републике Српске) из којих, како се наводи, произлази овлашћење Града, односно Скупштине Града да самостално дефинише обиљежја прекршаја, као и да пропише санкције за наведени прекршај, чиме је остављена могућност да се неизвршење обавезе плаћања цијене за пружање услуге паркирања на територији Града Бања Лука може дефинисати као прекршај. Уз то, у изјашњењу се наводи да се у Регистру који је Министарство финансија јавно презентовало на својој интернет страници, под редним бројем 587, шифром прихода 722319, под називом - Комунална такса за коришћење простора за паркирање моторних, друмских и прикључних возила на уређеним и обиљеженим мјестима, одређеним за то актом скупштине јединице локалне самоуправе, налази тражена такса која представља сегмент цијене плаћања ове комуналне услуге. Закључно, у изјашњењу се указује и на одредбе члана 23. Закона о превозу у друмском саобраћају Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ бр. 47/17 и 17/23) и тврди да се питање карте у јавном превозу којом се третира уговорни однос између даваоца услуге и корисника услуге превоза, као и санкција која је предвиђена од стране даваоца услуге за непоступање у случају избјегавања стварања уговорног односа куповином карте од стране корисника услуге има идентичан третман као и приликом предмета куповине карте за јавни паркинг, цијенећи да су биће и обиљежје које их чине идентичним, припадају истој ствари, категорији, класификацији и дефинисани су као сродни Законом о комуналним дјелатностима. У овом изјашњењу се, такође, напомиње да се пракса у вези са управљањем јавним просторима за паркирање возила као у Граду Бањој Луци, такође, примјењује и у другим градовима и општинама у Републици Српској и предлаже да Суд иницијативу не прихвати.

Одлуку о безбједности саобраћаја на путевима града Бања Лука („Службени гласник Града Бања Лука“ бр. 20/17, 16/21 и 15/23) донијела је Скупштина Града Бања Лука на основу

члана 2. Закона о основима безбједности саобраћаја на путевима у Босни и Херцеговини („Службени гласник Босне и Херцеговине“ бр. 6/06, 75/06, 44/07, 84/09, 48/10, 18/13, 8/17, 89/17 и 9/18), члана 39. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник Републике Српске" бр. 97/16, 36/19 и 61/21) и члана 32. Статута Града Бања Лука („Службени гласник Града Бања Лука“, бр. 25/05, 30/07, 17/12, 20/14 и 39/16), односно члана 82. Статута Града Бања Лука („Службени гласник Града Бања Лука“, бр. 14/18 и 9/19). Овом одлуком прописују се мјере безбједности саобраћаја, услови и правила за одвијање саобраћаја на јавним путевима и другим јавним саобраћајним површинама на подручју града Бање Луке, као и анализе и праћење безбједности саобраћаја (члан 1). Оспореним и другим одредбама ове одлуке је, између осталог, прописано: чланом 19. да су јавна паркиралишта површине изграђене или уређене за паркирање возила изван коловоза, као и за паркирање на коловозу или тротоару - када то дозвољавају услови одвијања саобраћаја (став 1), те да јавна паркиралишта морају бити обиљежена прописаном саобраћајном сигнализацијом (став 2); чланом 20. да се на јавним паркиралиштима може увести наплата паркирања (став 1) и да се јавна паркиралишта и јавне гараже на којима се врши наплата утврђују посебним актом који доноси градоначелник (став 2); чланом 21. да на јавним паркиралиштима на којима је уведена наплата паркирања мора бити најмање 3% паркинг-мјеста за паркирање лица са инвалидитетом, која су означена прописаном сигнализацијом (став 1), да накнаду за паркирање из претходног става не плаћају инвалидна лица на чијем је возилу видљиво истакнута карта којом се потврђује статус из претходног става, а која је издата од стране надлежног органа (став 2); чланом 22. да се услови и начин коришћења, организација рада, висина и начин наплате паркирања, као и друга питања од значаја за рад јавних паркиралишта и јавних гаража на којима се врши наплата - утврђују Правилником, који доноси градоначелник; чланом 23. да је на јавним паркиралиштима на којима је уведена наплата паркирања корисник дужан платити накнаду за паркирање и паркинг-карту истакнути на видном мјесту, испод предњег вјетробранског стакла (став 1), да ће изузетно, уколико је плаћање накнаде за паркирање извршено путем „СМС - наплате“ контрола бити вршена путем преносних ручних терминала (став 2), те да је по истеку времена за које је плаћена накнада за паркирање, корисник дужан уклонити возило (став 3); чланом 24. да се резервација паркинг-мјеста на јавним паркинзима, на којима је уведена наплата паркирања, може извршити на период од годину дана (став 1), те да се услови, начин и висина накнаде за резервацију паркинг-мјеста утврђују Правилником из члана 22. ове одлуке (став 2); чланом 25. да простор резервисан за паркирање возила обиљежених знаком приступачности на јавним паркиралиштима на којима се не врши наплата паркирања - одређује градски орган управе надлежан за послове саобраћаја (став 1), те да простор из претходног става мора бити обиљежен прописаном саобраћајном сигнализацијом (став 2); чланом 26. да ће комунални полицајац или радник на наплати и контроли паркирања одредити да се возило које није регистровано на територији БиХ, односно не може се утврдити власник или корисник возила, блокира направом за блокирање точкова: ако је возило паркирано супротно одредбама чл. 23. и 24. ове одлуке, те ако је возило паркирано супротно одредбама Правилника из члана 22. ове одлуке (став 1), да накнаду за деблокирање сноси власник, односно корисник возила - коју је дужан платити прије

преузимања возила (став 2), те да се висина накнаде за деблокирање возила утврђује Правилником из члана 6. ове одлуке (став 3); чланом 27. да ће комунални полицајац, када по позиву грађана или радника на наплати и контроли паркирања, непосредним опажањем утврди да је возило паркирано на тротоару, трговима и другим површинама намијењеним за кретање пјешака, бициклистичкој стази, јавним паркиралиштима супротно чл. 23, 24. и 25. ове одлуке или супротно одредбама правилника из члана 22. ове одлуке, као и на улазу у гаражу, пословни простор и приступни пут стамбеним и другим објектима, издати прекршајни налог - на име власника возила или на име возача возила (став 1), да ће комунални полицајац, изузетно, уколико возило из става 1. овог члана није регистровано на територији БиХ, односно не може се утврдити власник или корисник возила, одредити да се возило блокира справом за блокирање точкова (став 2), да када комунални полицајац утврди да је возило паркирано на обиљеженом такси стајалишту, а не ради се о возилу којим се обавља такси превоз на подручју града и уколико је возило паркирано на приватном паркиралишту (тржни центри) на паркинг-мјесту обиљеженом за паркирање лица са инвалидитетом, издаће прекршајни налог - на име власника или на име возача возила, уз претходну писмену сагласност власника паркиралишта (став 3), да ће комунални полицајац када утврди да је возило паркирано на јавној зеленој површини издати прекршајни налог - на име власника или на име возача возила (став 4); чланом 28. да је забрањено на јавним паркиралиштима остављање неисправних и хаварисаних моторних возила, прикључних возила и камп приколица (став 1), да ће комунални полицајац одредити да се са јавног паркиралишта уклони остављено неисправно или хаварисано моторно возило, прикључно возило, као и камп приколица (став 2), да трошкове премјештања возила на друго мјесто и накнаду за смјештај тих возила по одредбама претходног става сноси власник, односно корисник возила (став 3), да висину трошкова и висину накнаде из претходног става утврђује градоначелник, Правилником из члана 6. ове одлуке; чланом 29. да је забрањено на јавним паркиралиштима паркирање теретних возила преко 3,5 тоне највеће дозвољене масе, осим уколико саобраћајним знаком или одобрењем које издаје градски орган управе надлежан за послове саобраћаја није другачије одређено; чланом 40. да ће се новчаном казном од 40 КМ казнити за прекршај власник возила, или возач за којег се утврди да је непрописно паркирао возило на мјестима наведеним у члану 27. став 1. ове одлуке (став 1), да ће се новчаном казном од 100 КМ казнити за прекршај власник возила или возач за којег се утврди да је непрописно паркирао возило на мјестима наведеним у члану 21. и 27. став (3) (став 2), да ће се новчаном казном од 60 КМ казнити за прекршај власник возила или возач, за којег се утврди да је непрописно паркирао возило на мјестима наведеним у члану 27. став (4) (став 3) и да ће се новчаном казном од 500 КМ казнити за прекршај власник возила или возач за којег се утврди да је непрописно паркирао возило на мјестима наведеним у члану 21. (став 4).

У поступку оцјењивања уставности и законитости Одлуке о безбједности саобраћаја на путевима града Бања Лука („Службени гласник Града Бања Лука“ бр. 20/17, 16/21 и 15/23) Суд је, прије свега, имао у виду одредбе Устава Републике Српске којим је утврђено: да општина преко својих органа у складу са законом уређује и обезбјеђује обављање комуналних дјелатности, те извршава законе, друге прописе и опште акте Републике чије

извршавање је повјерено општини, обезбјеђује извршавање прописа и општих аката општине (члан 102. став 1. тач. 2. и 6), као и да прописи и други општи акти морају бити у сагласности са законом (члан 108. став 2).

Такође, Суд је имао у виду Закон о локалној самоуправи ("Службени гласник Републике Српске", бр. 97/16, 36/19 и 61/21) којим је прописано да самосталне надлежности општине обухватају, поред осталих, уређење и обезбјеђење обављања комуналних дјелатности, у оквиру којих је прописано да обезбјеђује обављање и друге комуналне дјелатности у складу са законом (члан 18. тачка 2) подтачка 2)), те да скупштина јединице локалне самоуправе доноси одлуке и друге опште акте и даје њихово аутентично тумачење (члан 39. став 2. тачка 2)).

Поред тога, Суд је имао у виду да су Законом о комуналним дјелатностима („Службени гласник Републике Српске“ бр. 124/11 и 100/17) утврђене комуналне дјелатности од посебног јавног интереса и начин обезбјеђивања посебног јавног интереса, организација обављања комуналних дјелатности и начин њиховог финансирања (члан 1), те прописано: да је комунална дјелатност од посебног јавног интереса, у смислу овог закона, управљање јавним просторима за паркирање возила (члан 2. став 1. тачка д)), да управљање јавним просторима за паркирање возила обухвата одржавање, чишћење, постављање саобраћајне сигнализације на јавним површинама или објектима изграђеним за паркирање моторних возила, као и уклањање, премјештање и блокирање непрописно паркираних возила, да је давалац комуналне услуге јавно комунално предузеће или други привредни субјект којем су повјерени послови обављања комуналне дјелатности (члан 3. тач. ђ и х); да јединица локалне самоуправе својом одлуком, коју доноси скупштина јединице локалне самоуправе, детаљније прописује услове и начин обављања комуналних дјелатности, материјалне, техничке и друге услове за финансирање, развој, изградњу и одржавање комуналних објеката, услове за функционисање и техничко-технолошко јединство система и уређаја, опште услове које садржи уговор између даваоца и корисника комуналне услуге, услове за коришћење и престанак коришћења комуналне услуге, могућност за субвенционисану цијену комуналне услуге, категорије корисника и услове субвенционисања и јединицу обрачуна за сваку врсту комуналне услуге и начин наплате комуналних услуга (члан 6); да за обављање комуналних дјелатности и дјелатности од јавног интереса јединица локалне самоуправе може основати јавно комунално предузеће или те послове може повјерити другим привредним субјектима који су дужни да комуналну дјелатност која им је повјерена обављају у складу са овим законом и другим прописима (члан 7. став 1); да корисник комуналне услуге користи комуналне услуге које је јединица локалне самоуправе организовала на свом подручју у складу са одредбама овог закона (члан 9а); да је давалац комуналне услуге дужан да обезбиједи трајно и несметано пружање комуналних услуга корисницима комуналне услуге под условима, на начин и према нормативима који су прописани законом и другим прописима, затим исправност и функционалност комуналних објеката и уређаја и одређени квалитет комуналних услуга (члан 13. став 1); да корисник плаћа утврђену цијену за пружену комуналну услугу на основу рачуна који испоставља давалац комуналне услуге и који има снагу вјеродостојне исправе (члан 16. став 3); да је јединица локалне самоуправе дужна да усклади прописе о вршењу комуналних дјелатности

са одредбама овог закона и донесе прописане одлуке у року од шест мјесеци од дана ступања на снагу овог закона (члан 41. став 1), те да су јединице локалне самоуправе дужне да у року од шест мјесеци од дана ступања на снагу овог закона ускладе одлуку из члана 6. став 2. овог закона са одредбама овог закона и да донесу одлуку из члана 9. став 3. овог закона уколико имају успостављен систем даљинског гријања (члан 41. став 2).

Имајући у виду цитиране одредбе Устава и закона, као и одредбу члана 42. став 1. Закона о Уставном суду Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ бр. 104/11 и 92/12), према којој Уставни суд у поступку оцјењивања уставности и законитости оспореног акта није ограничен захтјевом даваоца иницијативе, Суд је, поред иницијативом оспорене одредбе члана 40. став 1. Одлуке о безбједности саобраћаја на путевима града Бања Лука, оцјењивао уставност и законитост и одредаба чл. 19. до 26, члана 27. став 1. у дијелу који гласи: „..., јавним паркиралиштима супротно чл. 23, 24. и 25. ове одлуке или супротно одредбама правилника из члана 22. ове одлуке,...“ и став 2, те чл. 28, 29. и 40. став 2. у дијелу који гласи: „... у чл. 21...“ и став 4. ове одлуке.

Суд је, полазећи од наведених одредаба Устава и закона, а имајући притом у виду садржину Одлуке о безбједности саобраћаја на путевима града Бања Лука у дијелу који се односи на јавна паркиралишта (чл. 19. до 29.) оцијенио да је правни основ за уређивање питања која се односе на обављање комуналне дјелатности управљања јавним површинама за паркирање возила - јавна паркиралишта садржан у Закону о комуналним дјелатностима („Службени гласник Републике Српске“ бр. 124/11 и 100/17). Наиме, Закон о комуналним дјелатностима („Службени гласник Републике Српске“ број 124/11), који је био на снази у вријеме доношења основног текста предметне одлуке, прописује да је комунална дјелатност управљања јавним површинама за паркирање возила, која обухвата одржавање, чишћење, постављање саобраћајне сигнализације на јавним површинама или објектима изграђеним за паркирање моторних возила, као и уклањање, премјештање и блокирање непрописно паркираних возила, комунална дјелатност од посебног јавног интереса (члан 2. став 1. тачка д) и члан 3. тач. њ)), те да јединица локалне самоуправе својом одлуком детаљније прописује: услове и начин обављања комуналних дјелатности, материјалне, техничке и друге услове за финансирање, развој, изградњу и одржавање комуналних објеката, услове за функционисање и техничко-технолошко јединство система и уређаја, могућност за субвенционисану цијену комуналне услуге, категорије корисника и услове субвенционисања, те јединицу обрачуна за сваку врсту комуналне услуге и начин наплате комуналних услуга (члан 6. тач. а) до д)). Уз то, овим законом јединица локалне самоуправе је обавезана да усклади прописе о вршењу комуналних дјелатности са одредбама овог закона и донесе прописане одлуке у року од шест мјесеци од дана ступања на снагу овог закона (члан 41).

Надаље, Закон о измјенама и допунама Закона о комуналним дјелатностима („Службени гласник Републике Српске“ број 100/17), који је ступио на снагу након доношења основног текста предметне одлуке, а прије њених измјена и допуна, прописује да се одлуком, коју доноси скупштина јединице локалне самоуправе, морају прописати и општи услови које садржи уговор између даваоца и корисника комуналне услуге, као и услови за коришћење и престанак коришћења комуналне услуге, а одређен је и рок у којем су јединице локалне

самоуправе дужне да усагласе постојеће одлуке из члана 6. став 2. овог закона са одредбама овог закона (чл. 2. и 8. став 2. тачка а) овог закона).

Дакле, одредбама Закона о комуналним дјелатностима („Службени гласник Републике Српске“ бр. 124/11 и 100/17) успостављена је обавеза за скупштину јединице локалне самоуправе (општине/града) да у прописаним роковима и на начин како то предвиђају важећа законска рјешења уреди питања која се тичу организованог обављања комуналних дјелатности, између осталих, и комуналне дјелатности управљања јавним површинама за паркирање возила - јавна паркиралишта.

Имајући у виду да, у конкретном случају, Скупштина Града Бања Лука није уредила питања која се тичу обављања комуналне дјелатности управљања јавним површинама за паркирање возила - јавна паркиралишта, у роковима и на начин како је то предвиђено важећим законским рјешењима у овој области, Суд је утврдио да одредбе чл. 19. до 26, члана 27. став 1. у дијелу који гласи: “..., јавним паркиралиштима супротно чл. 23, 24. и 25. ове одлуке или супротно одредбама правилника из члана 22. ове одлуке,...“ и став 2, те чл. 28. и 29. Одлуке о безбједности саобраћаја на путевима града Бања Лука нису у сагласности са Законом о комуналним дјелатностима („Службени гласник Републике Српске“ бр. 124/11 и 100/17), а самим тим ни са чланом 108. став 2. Устава, према којем прописи и други општи акти морају бити у сагласности за законом.

Имајући у виду изложено, по оцјени Суда, ни одредбе члана 40. став 1, став 2. у дијелу који гласи: “...у чл. 21...“ и став 4. Одлуке о безбједности саобраћаја на путевима града Бања Лука, које су садржински и правно повезане са одредбама чл. 21. и 27. ст. 1. и 3. одлуке, нису у сагласности са Законом о комуналним дјелатностима („Службени гласник Републике Српске“ бр. 124/11 и 100/17), а посљедично ни са чланом 108. став 2. Устава.

Позивање даваоца иницијативе на одредбе чл. 2. и 5. Закона о прекршајима Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ бр. 63/14, 36/15 - Одлука Уставног суда Републике Српске, 110/16, 100/17 и 19/21 - Одлука Уставног суда Републике Српске) и одредбе чл. 2, 4, 7. и 13. став 11. Закона о пореском систему Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске” бр. 62/17 и 110/20 - Одлука Уставног суда Републике Српске) није, по оцјени Суда, од утицаја на одлучивање у овом предмету, имајући у виду да наведене одредбе Одлуке о безбједности саобраћаја на путевима града Бања Лука нису у сагласности са важећим Законом о комуналним дјелатностима, за чије извршење јединица локалне самоуправе треба да донесе одлуку којом ће уредити комуналну дјелатност управљања јавним површинама за паркирање возила.

Уставни суд додатно указује да Рјешењем број У-94/21 од 12. октобра 2022. године („Службени гласник Републике Српске“ број 104/22) није прихваћена иницијатива за оцјењивање уставности и законитости члана 22. Одлуке о безбједности саобраћаја на путевима града Бања Лука („Службени гласник Града Бања Лука“ бр. 20/17 и 16/21), али у односу на одредбе чл. 54. став 1, члана 59. став 1. тачка 5) и члана 82. Закона о локалној самоуправи (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 97/16, 36/19 и 61/21) које се тичу надлежности градоначелника, односно начелника јединице локалне самоуправе, као извршног органа власти, за доношење правилника.

Цијенећи да је у току претходног поступка правно стање потпуно утврђено и да прикупљени

подаци пружају поуздан основ за одлучивање, Суд је, на основу члана 40. став 5. Закона о Уставном суду Републике Српске, у овом предмету одлучио без доношења рјешења о покретању поступка.

На основу изложеног Суд је одлучио као у изреци ове одлуке.

Ову одлуку Уставни суд је донио у саставу: предсједник Суда мр Џерард Селман и судије: Војин Бојанић, Светлана Брковић, Амор Букић, Златко Куленовић, проф. др Радомир В. Лукић, проф. др Иванка Марковић, проф. др Дарко Радић и академик проф. др Снежана Савић.

ПРЕДСЈЕДНИК
УСТАВНОГ СУДА
Мр Џерард Селман

Број: У-66/23

25. септембар 2024. године